

Els reis no sabran què dir, quan veuran allò que mai no s'havia contat i comprendran allò que mai no havien sentit.»

Poblenou - 2006

(poble) Qui pot creure allò que hem sentit?  
A qui s'ha revelat la potència del braç del Senyor?  
El servent ha crescut davant d'ell com un rebrot, com una soca que reviu en terra eixuta.

No tenia figura ni bellesa que es fes admirar,  
ni una presència que el fes atractiu.  
Era menyspreat, rebuig entre els homes, home fet al dolor i acostumat a la malaltia.

Semblant a aquells que ens repugna de mirar, el menyspreàvem i el teníem per no res.

De fet, ell portava les nostres malalties i havia pres damunt seu els nostres dolors.

Nosaltres el teníem per un home castigat que Déu assota i humilia.  
Però ell era malferit per les nostres faltes, triturat per les nostres culpes: rebia la correcció que ens salva, les seves ferides ens curaven.  
Tots anàvem com ovelles disperses, cadascú seguia el seu camí; però el Senyor ha carregat damunt d'ell les culpes de tots nosaltres.

(Déu qui parla) Quan era maltractat, s'humiliava i no obria la boca.  
Com els anyells portats a matar o les ovelles mentre les esquilen, ell callava i ni tan sols obria la boca.  
L'han empresonat i condemnat, se l'han endut.  
I qui es preocupa de la seva sort? L'han arrencat de la terra dels vivents, l'han ferit de mort per les infidelitats del meu poble.  
L'han sepultat amb els malfactors, l'han enterrat entre els opulents, a ell que no obrava amb violència ni tenia mai als llavis la perfídia.

(poble qui parla) El Senyor s'ha complagut en el qui ell havia triturat i afligit.  
Quan haurà ofert la vida en sacrifici per expiar les culpes, veurà una descendència, viurà llargament:  
per ell el disseny del Senyor arribarà a bon terme.

(Déu qui parla) «El meu servent, després del que ha sofert la seva ànima, veurà la llum i se'n saciarà; ell, que és just, farà justos tots els altres, perquè ha pres damunt seu les culpes d'ells.  
Per això els hi dono tots en possessió, i tindrà per botí una multitud, perquè s'ha despulat de la pròpia vida fins a la mort i ha estat comptat entre els malfactors.  
Ell ha portat damunt seu els pecats de tots i ha intercedit per les seves infidelitats.»

(silenci) cant

## Vetlla de pregària Dijous Sant

### «Cants del servent» del llibre d'Isaïes

(A partir de NL 427)

Són les lectures bíbliques que el leccionari proposa pel dilluns, dimarts, dimecres i divendres de la setmana santa.

Déu parla al poble exiliat i, per tant, descoratjat, viuen sense esperança ni futur, pensant que Déu els ha abandonat. El profeta, que parla en nom de Déu, comunica als exiliats que el senyor els alliberarà i podran retornar a la seva terra. Dins d'aquest missatge profètic, fortament dominat per paraules d'esperança, hi trobem inserits els quatre poemes, que avui ens serviran per la nostra vetlla, i que es refereixen a un personatge misteriós, el servent del Senyor. El personatge es pot identificar amb un individu o bé amb una col·lectivitat, és a dir, amb tot el poble. El Nou Testament veurà en el servent del Senyor una figura anticipada de Jesús. (de la Bíblia Interconfessional)

**Primer cant. Presentació.**- Déu presenta el seu «servent, l'estimat». Ell l'ha pres per la mà i l'ha configurat, com si fos un nou Adam, ha posat sobre ell el seu esperit. Aquest servent no crida, ni alça la veu, no trenca la canya que s'esberla, ni apaga la flama del ble que vacil·la. Porta als homes la llum de Déu, la que fa veure els cecs, i obre les presons.

**Lectura del llibre d'Isaïes (Is 42,1-7)** (és Déu qui parla)

Això diu el Senyor: «Aquí teniu el meu servent, de qui he pres possessió, el meu estimat, en qui s'ha complagut la meua ànima. He posat en ell el meu Esperit perquè porti el dret a les nacions. No crida ni alça la veu, no es fa sentir pels carrers; no trenca la canya que s'esberla, no apaga la flama del ble que vacil·la; porta el dret amb fermesa, sense defallir, sense vacil·lar, fins haver-lo implantat a la terra, fins que les illes esperin les seves decisions». Déu, el Senyor, que ha creat el cel i l'ha desplegat, que fixa la terra amb la seva vegetació, que dóna el respir a la gent que hi habita, i l'alè als qui s'hi passen, declara això: «Jo, el Senyor, t'he cridat bondadosament, et prenc per la mà, t'he configurat i et designo aliança del poble, llum de les nacions, per tornar la vista als ulls que han quedat cecs, per treure de la presó els encadenats i alliberar del calabós els qui vivien a la fosca».

(silenci)

## Salm responsorial 26

El Senyor m'illumina i em salva, ¿qui em pot fer por? El Senyor és el mur que protegeix la meua vida, ¿qui em pot esfereir?

Quan m'investeixen homes malvats per devorar les meves carns, són ells, els enemics, els meus rivals, els qui ensopguen i cauen.

Ni que acampés contra mi tot un exèrcit, el meu cor no temeria; per més que em declaressin la guerra, jo em sentiria confiat.

N'estic cert, fruitaré en la vida eterna de la bondat que em té el Senyor. Espera en el Senyor! Sigues valent! Que el teu cor no defalleixi! Espera en el Senyor! *R.*

(cant)

**Segon cant. Presentació:** Parla el servent del Senyor, que ha consumit les seves forces, però posa en Déu la seva confiança. reconeix que Déu li ha encomanat la missió de reunir el poble escollit –els fills de Déu dispersos pel món-, i ésser llum de tots els pobles perquè la salvació de Déu arribi d'un cap a l'altre de la terra.

**Lectura del llibre d'Isaïes (Is 49,1-6):**

(és el servent qui parla) Escolteu-me, illes i costes, estigueu atents, pobles llunyans: Abans de néixer, el Senyor em cridà, quan era al si de la mare, ell pronuncià el meu nom, convertí els meus llavis en una espasa tallant i em cobrí amb l'ombra de la seva mà, féu de mi una fletxa aguda, em guardà en el seu buirac, i em digué: «Ets el meu servent, Israel, estic orgullós de tu». Jo estava pensant: «M'he cansat en va, he consumit les meves forces per no res. De fet el Senyor sostenia la meua causa, el meu Déu em guardava la recompensa». El Senyor m'ha format des del si de la mare perquè fos el seu servent i fes tornar el poble de Jacob, li reunís el poble d'Israel; m'he sentit honorat davant el Senyor, i el meu Déu ha estat la meua glòria: però ara ell em diu:

(és Déu qui parla) «És massa poc que siguis el meu servent per a restablir les tribus de Jacob i fer tornar els supervivents d'Israel; t'he fet llum de tots els pobles, perquè la meua salvació arribi d'un cap a l'altre de la terra».

(silenci)

## Salm responsorial 70

En vós m'emparo, Senyor, que no en tingui un desengany. Deslliureu-me, traieu-me del perill, vós que sou bo; escolteu i salveu-me.

Sigueu el meu castell de refugi, la meua roca salvadora. Per a mi sou penyal i plaça forta. Déu meu, traieu-me de les mans de l'injust.

Vós sou la meua esperança, Déu meu, he confiat en vós, Senyor, des de petit. Vós em traguéreu de les entranyes de la mare, acabat de néixer em vaig emparar en vós.

D'un cap a l'altre del dia els meus llavis diran a tothom com m'ajudeu; vós m'heu salvat tantes vegades; qui les podria comptar! M'instruíu, Déu meu, des de petit, i encara avui us proclamo admirable. .

(cant)

**Tercer cant. Presentació:** El servent no s'ha fet enrera, ni s'ha amagat. Confia en Déu i no es dóna per vençut. El Servent creu que Déu el defensarà i el declararà innocent.

**Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,4-9a):** (és el servent qui parla)

El Senyor-Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrera: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. Tinc al meu costat el jutge que em declara innocent. ¿Qui vol pledejar amb mi? Compareguem plegats. ¿Qui vol ser el meu acusador? Que se m'acosti. Déu, el Senyor, em defensa: ¿qui em podrà condemnar?

## Salm responsorial 68

Per vós he d'aguantar els escarnis, i abaixo els ulls, avergonyit; els meus germans em consideren foraster, em desconeixen els meus familiars. El zel del vostre temple em consumia, i he hagut de rebre els insults del qui us ultratgen.

No hi ha bàlsam capaç d'amosir les ferides incurables del meu cor. He esperat en va qui em compadís, no trobo ningú que em consoli. Em tiren fel al menjar, i vinagre a la beguda.

Els meus càntics lloaran el nom de Déu, reconeixeran la grandesa del Senyor. Se n'alegraran els humils quan ho vegin, els qui busquen Déu sincerament diran: «Tingueu llarga vida». El Senyor escolta sempre els desvalguts, no té abandonats els seus captius.

(cant)

**Quart cant. Presentació:** Diàleg entre Déu i el poble. Déu presenta el servent a l'admiració de tots els pobles. El poble reconeix el poder del Senyor i repassa en veu alta les penes i els dolors del qui s'ha carregat les culpes de tots, reconeixent que les seves ferides ens han guarit.

**Isaïes (Is 52,13 – 53,12)**

(és Déu qui parla)«El meu servent triomfarà, serà enlairat, enaltit, posat molt amunt. Així com tots s'horroritzen de veure'l —ja que, de tan desfigurat, ni tan sols semblava un home i no tenia res d'humana la seva presència—, així també ell purificarà tots els pobles.